

V nové sportem nabitě O2TV teď můžete sledovat i ty nejlepší filmy, seriály a dokumenty z HBO Max. A díky O2 poslouchat i tento podkást, jeho jsme generálním sponsory.

Intelligentní síť O2.

Dobrý večer, dobrý večer, posloucháte tisícátou, tisícou, tisíc, posloucháte epizodu z číslem tisíc, studio N.

Tady je Foli Tytlbach a vítek svoboda.

Dneska, děkujeme, dneska, já vám taky tleskám, dneska o citlivosti.

My jsme fakt dojatí, že jste to tady vyprodali, je to hrozně hezký a příjemný. Děkujeme.

My jsme hlavně dojatí dable tak zvaně, protože přijali pozvání i naší hosté, které máme rádi.

My jsme to dneska koncipovali tak, že si prostě pozveme lidi, za který má chceme trávit čas a evidentně s ním chcete trávit čas i vy.

A za to jsme moc rádi. Jako první přichází Dana Drábová, předsetky Niestátního úřadu pro jadernou bezpečnost.

Jako další samí řídí Linda Bartošová, naše kamarádka, naše novinářka, obřídaná.

A jak už řekla Dana Drábová, tak trn...

Honza Vojtko psychotraplit.

Protože jsme citliví kluci, což jste si asi všimli, sly posluchat na náš podcast.

Tak jsme si vybrali jako témat citlivost, což Honza Vojtko dává.

Absolutně jsme jslí u Linda Bartošové taky a Dana Drábovou máme prostě rádi.

Kdo máte ho mít?

Jslí jste chtěli překova pení máte ho mít.

Dana Drábovou prostě máme rádi taky, kdo, kdo ne.

No to je podobně dobrá otázka na ú.

Já jsem si říkal, čím začneme, možná začneme trochu negativně.

A to máme jako by v odpíky, v rovnu jako od začátku.

Kdo vás na tomhle světě nemá rád, kdo vás velozně nemůže vystát.

Co tu evidentně lidí, kteří tady nejsou, tak bys to je pojmenovali, Pani Drábová.

Jako jsou část našeho světa, no tak mě nemá je rádi, co mám dělat.

To je mozekký.

Vás chtěl konkrétní ména, Filip.

Já jsem chtěl, by se byla trošku konkrétnější na Linda.

A poté si navadu probereme, jak to dělá, takže to bere de takhle.

Mě se to zatím nedaří.

Ten list byl asi dlouhý, myslím, že by se...

Tak parmen.

Myslím, že by se podobal, řekněme, po hlaví, ve věku, možná i v barvě platí.

Nebím.

Jejich hodně takových lidí, no, jak, Milé, musím to říct, stežena, která má názor, tak ten list je dlouhý.

Ale Tomy Lindop se vždyře společný.

Ne, ne, ne.

Mědne připadá, že člověk, který mi s odpuštěním blje různé komentáře,

i neheské na moje sociální síť, v poslední době to není nic výmečného, že mě nemá rád.

On si prostě potřebuje uvolnit své vnitřní napětí a má příležitost.

To je samozřejmě pravda, ano, to je samozřejmě.

Můžeme jít do malou technickou, ten mikrofon funguje, úplně drabová, ne, funguje.

Tak, kdybycho, funguje, ale je vylejn, nebo...

Já mám, ne, já ty technicky chci vyřešit, já mám rády sojeci v pořádku.

Teď si nás se znam přidaly z bukaři.

Ha ha ha ha ha.

Ne, do mě nemá dá...

Já budu vopička, asi je hodně lidí, jsem myslím, že mě hodně hejtují.

Nedávno, když jsem publikoval, a přepusílal článek, který mluvil o tom,

že ten rozdíl mezi ti muským a ženským morském, je takši neznatelný, vlastně není žádný.

Tak mi tam způsta lidí těma verzála, má napsalo, že by mi ho nejradši úřízla a strčela do zatku.

Mnozok učité přesně tenhle, přesně on, a bylo to zajímavé.

Takže to jsem byl překapený, nebo když jsem nedávno minulý týden poustvoval,

když vyhoděli profesora Petříčka z katolické fakulty, tak takovej trošku antikatoický,

ne, křesťa ne, ale antikatoický článek a tam,

kteřá to jsem byl překapený jak mnoho katolíku, není milující byt, nejsou milující bytosti.

Což tedy v historii mnoho krát prokázala?

Samozřejmě. A kdy jsem takhle argumentoval, byli ještě více milující.

No tak, když to vezmeme odpíky, tak mě napadá ještě otázka, kako ho vy nemáte rádi.

Já jsem zenová bytosti, já miluju úplně každého.

Souhlas.

Já jsem bych neřekl, že myslil, že psychotrapeuty nemůžou být prolhaní.

Myslal jsem, že upřímnost, určitáctnost je něco, co byste měli pěstovat.

Tak já zeptam ještě jednou, že to stříhneme v pohodě. Kohol nemáte rádi? Honzo.

Jo, já to řeknu obecně a to myslím smrtelně vážně, nemám rád nepokorní lidi.

Můžeš u mě co chceš, můžeš být geneální v mnoch a věcech,

ale jak mne se povyšuješ na druhé, mě to hrozně vytáčí, jako až do agrese.

Že fakt dokážu, já mám problém s autoritama, řovat na spoustu lidí,

kteří jsou v té společnosti známější a říct,

a jsem zprostej občas, ať dou do řítě.

Už takhle seřval někoho slavného, můžeš ho menovat.

A co se stalo, kdyby se tak mohl popsat?

No, ta arogance, jakože tam ty lidi přijde o nějaký obranný mechanismus,

jakákoliv arogance.

Ale ten člověk, kterého si potkal byl známější, tak trávě,

v umělecké oblasti.

To řekl v titlbach, ne, já.

V umělecké oblasti a tam to bylo fakt jako těžký.

A co ti udělal do noti?

Ne, nic, byl aroganický, jako velmi aroganický,

jako na ty lidi, opravdu tam zaznívali hlášky, víte, kdo já jsem,

a víte, co mám všechno za sebou.

To není Chimera, to opravdu někdo používá.

Jo, jo, jo, jo, jo, ne, to fakt.

A ty jsme řekli, vojto, dyku, to neviní.

Tady je moje hranice, a ty jí překračuješ.
Nedávno jste měla s vojťou dykem rozhovor, to bylo velmi zajímavé.
Já dūpředět, já tady nebudu dnes.
To běh se to stalo taky s vojťou dykem?
Prostná s vojťou dyku, já jsem nikdy nikoho nemenoval.
Nemenoval.
Ne, já bych, já bych šla asi z pátkých tvojí otázce,
s limůžu, takhle, ale besticky.
Já nemám ráda foby jakýho, koliv druhu, to znamená lidi,
který jakkoliv upírají práva, jenom na základě,
nějakých, nevím, stereotypu, nějakých svých,
vlastně i strachu, ale který si nejsou schopný
přiznát, skrátka, lidi, který všichni známe,
a mám pocit, že ich neubívá poslední době.
Na to jsem taky citlivý, na různé materiály,
a na rasisty, úplně stejně.
Jenom, že já jsem arachnufobik, ale to asi neplatí v těch...
Ne, ne.
Nechceš všechny vyhladit.
Ale jako Felipe tohoto ti odpouštím.
I když i pavouci mají právo být šťastný.
Jaký nesmídov, kterým já nežiju určitě?
Říkal si arachnufobik, že jo.
Arachnufobik, no.
Dobry, tak to jsou pavouci, že jo.
To jsou pavouci, jo.
To jsou pavouci, jo.
Paň drábová, vy to, vy kohotr než násíte?
Když jsme u foby, tak já jsem akora fobek trochu.
Takže...
Honzově sjetli.
Velké množství lidí na jednom místě.
To jste tady jako doma?
Vítejte.
To mám odstup.
Já bych dokázala jít mezi vás a byla bych ráda mezi vámi,
ale měla bych takové trošku nutkání,
co nejrychlé si zase získá ten odstup.
Tak tolik mým fobím a kohon nemám ráda.
Nemám ráda lidí, kteří mají svůj pevný názor,
který se rovná na lidí v osku do uší.
Takže neposlouchají názor někou jiného.
Vy jste aktivní na Twitteru.
Je to poznát s toho, co říkáte.

Když bavíme s odcitlivosti,
vratím se k tomu, kdo vás nemá rád, ale spíš mě zajímá.
Protože pro mě je to velkej problém.
Já jsem velkej pípl plýzera, když mě někdo nemá rád,
tak to je velkej problém uvnitř, navenek nikdo nepozná.
Tak jak s tím žijete, že vás někdo nemá rád?
Je to pro vás problém a jak se s tím vyrobnáváte?
Začnou vás, Dano.
No jítte, už se dostáváte k tomu,
že jste si pozvali nezprávnou osobu.
Já na to nejsem citlivá.
Znova opak jo, nemám mě rád.
To je ho boj.
To je vězky přístupné, jako psychotrapout.
Je to skvěle, ale myslím, že se s tím musíte narodit,
že to je něco jako štěstí DNA.
Tak máš volno?
Jo.
Super.
Teď mi nedávno někdo je pomutkvat,
jako že už vyřešeno.
Super.
Tak se do můžete.
Jak to máš ty?
Mě to.
Mě to trápí.
Jako myslím si, že čím dál mým, čím víc to dokážu,
radši je analyzovat.
To znamená, když je někdo nemá rád,
na základě jenom mojí identity a existence,
tak už se asi dokážu trochu odosebnit a pochopit,
proč to tak je, proto tu také studovat gender.
Pak jsou lidi, kterým mě nemají rádi,
jako nehledě na to, jakým mám po hlaví
a prostě se jim třeba nelíví moje práce,
nebo se jim nesymbatická a to mě mrzí,
upřímně mrzí, ale nic s tím neudělám.
Takže jako je to boj,
rozhodně to nemám takhle vyřešený,
když bych si moc přála,
ale vlastně to mám hodně zprací,
že fakt jako chci, aby se lidom líbila moje práce,
budeme na ní záleží,
ale není to možný

a v novinářině to obzváš není možný.
Takže to prostě musím nějak postupně přímat
je to cesta.
Mě nenaprne s odpuštěním,
to, že mě někdo nemá ráť,
ale dokáže mě
v poslední době čím dál častěj
vytočet lidská hloupost a bohužel.
Já vmálo, čem znáte mě,
Filip, dávám...
Příště mě to je slovoj,
dávám za pravdu
panu exprezidentowi Zemanový,
ale jeho z nás...
Znova, proč mě?
Slovojte to.
No, protože jsme se o tom několikrá bavy,
jaký velmůj vztah
panu prezidentowi Zemanový.
A nemám žádnou tendensy
nějakým způsobem
ho vyzdvěhovat,
mám k němu neutralní vztah,
ale za pravdům dávám v tom,
proč mě máme nějaké
pevné procento poplace
podle statistických zákonů,
se, kterou nemá smysl,
to je hloupé.
Gausova křivka funguje asi všuda, ne?
A no, skvěle.
Já měl z biologii čtyřku,
takže když jedná fizička.
Já měl z biologii jednou do třetím.
To je fizika.
Ale pánové,
se to měli ty čtyřky,
tohle je statistika
a to matematická.
Zachraň nás, ne, ne, směj se.
Odpověz na votážku.
Čurina.
Já budu hrozněvážny.
Vždycky na těch svinasí přednářchách

nebo svým klientům říkám,
že život není soutěž v oblíbenosti.
A že to,
že mě někdo nemá rád, jak říká dana,
ale i Linda, je nějaký obraný mechanismus
a je fajn to vědět.
Je fajn, že to,
že na mě někdo nějak reaguje
byť nějakým nenávisným způsobem
nebo nesnášenlivým,
tak opravdu nemusí být vůbec o mě.
Já můžu být uhozovkách jenom nějaký zpouštěč,
který neprovokuje
a je to hezký,
si to říká, ale občas to může
skončit jenom v nějaké racionalizaci
ale bohužel to člověka
zasáhne na nějaký emocionální úrovni.
A kam tím řím, je fajn se znát,
je fajn vědět, že to,
že mě někdo nemá rád, je proč
je to v mém světě důležité
a proč já s tím neumím bojovat
nebo neumím si nastavit nějaký hranice.
Vzniká nějaká debata, dnitřní debata
s téma různým a mýma částma
to můžu dát nějakou odpověď
ale musím na to mít intellect.
No a mě ještě napadá k tomu jedna otázka
a na ní navazující další otázka,
která je pro mě ještě důležitější,
než ta první, pochopíte, první otázka
z ní máte důvěru v lidstvo
jako takové a druhá otázka
pro mě důležitější, pokud ano
jak jste to rozsáhli.
Linda.
O té do vědce nemám tvětr tak trošku větší
ale nyní moc velka,
ne, objecně se snažím
být co v tomhle spíš optimistická
protože tedy lidi, který vřídám,
se kterými skutečně mluvím,
kterým takhle koukám do očí

tak se mi vlastně nestane
nebo respektu je, nikdy se mi nestalo,
že by za mnou někdo přišela řekni,
si to bá neschopná kráva nestnáším tě
na ulici nebo k rekoliv,
nikdy se mi to nestalo
a pokud se mnou nikdo nesoulasí,
tak vedeme debatu
a ta debata je důstojná,
většinou a neznamená to,
takže vlastně mám
celkem, ale musím se mň koukat na internet,
protože tam jí opravdu nevidím.
Jako diskuse nečtu vůbec už roky
a ten tvetromitu víru
v lidstvo hodně bral
a když jsem jako dala
stranou všechny ty útoky, které byly na mě,
tak mě opravdu bral tu víru
i když jsem pročítela komentáře
u úplně jiných témat, u úplně jiných lidí,
protože jsem opravdu nevěřila,
jak někdo může tohle vůbec
třeba vypustit i na ten internet,
toho fotkou tý kočičky
na parapetu prostě.
Já jsem si taky omezil Twitter
v tom smyslu, že jsem na něj
přestal psát svoje názory a svoje postoje
a svoje nějaké jako
náhledy na svět, protože
je to velmi toxický prostředí,
který velmi podporuje tu myšlenku
toho, že tu důvěru v lidstvo nemám,
takže naprosto rozumím,
tomu, že se ho zbavila,
pardon, Xka na Twitteru.
Já ještě Twitteru té hry, takže...
Já jsem omezeně
fleksibilní, protože toho
už poměrně dost pamatuju,
tak jáž do smrti
budu tvítovat, pokud tam o tuť neutečil,
protože pan majitel

to dodrbe úplně
do nesnesitelného stavu.
Jsi říkáš konzervativní přístup
k té věci?
Já jsem... Prostě dokonce světa
budete tvítovat. Vytrvali, spíš?
Jo, já asi dokonce
svého pomytu na Twitteru
na Xku tedy
jak docáže
člověk
zničit
jeden z nejlepších brandů,
který kdy v historii existoval,
to mi fakt hlava nebere a zničil ho.
To je to egoistické psychopatno.
A teď visí
ve vzduchu ta moje otázka,
jestli máte důvěru v lidstvo?
Vlidstvo
mám důvěru omezenou,
která
se dá pobsát
jediným Murphyho zákonem.
Lidstvo
se začne chovat rozumně
a umí to
až když mu nic jiného nezbyvá.
Což se blíží, takže
už brzo bude dobře
hoditety.
Dodatek
mám
důvěru v jednotlivé lidi
které jsou mý v mém životě
důležitý
a to je pro mě to podstatný.
Já mám to štěstí,
že
děti své práce jezdím po školách
po středních ale i vysokých,
že učím na nějaký vysokých školách
ale i středních
a tam

načerpávám velkou jako sílu,
že
ty mladí dospělí, mladí lidé,
že nejsou ho stejní,
načeně, možná někdy debilně
možná někdy rychle
ale to je jedno a že to prostě dělají
takže já
a hlavně ono jim to tříž voprdu nic nezbyvá
jiného. Oni musí bojovat za to klima
musí bojovat za
nějaký celospolečensku, nějakou udržitelnost
protože oni tady budou žít
a vlastně není zbylí
a tohle mám trochu naději
je to taková trošku otrávená
naději, že jako z donucení
že já bych si hrozně rád přál, aby to prostě
jem jako tryskalu ze srdcí
a bylo v tom nějaký smysl hodně
fakt musí. A vlastně ono to napojuje
na to co říká Daná,
že vlastně lidstvo, když módl fakty če do bod
tak se nějak nadechné a něco udělá
a je to ho plná historie
ale jak moc to bude fatální
v týle
tohle na to se pořádají celý kongrese
když se sociální psychologové
psychiatři, ale i politici
historici baví o tom, co se bude dít dál.
A co jste přišli na těch kongrese?
No, že to je hrozný peklo
a že vlastně
a že pravděpodobně k nějakému kataklizmatu
dojde
a že pár lidí přežije.
Už tomu tak pár krát historii
bylo
akorá to mohlo ještě chvíli počkánit.
Jak dlouho zhruba?
Zhruba já tady
tak míním strávit.
Mě je 30.

Dobře tak.

Citlivost.

Já mám

v plánu tu být

do rámcově, když my tedy

příroda dobře

80, 90

no tak bych mám přátila

a budete v 90 tvítovat?

Exkovat Lindo

Exkovat

Lindo já se

fakt, no nechci říct obávám, protože

obáváme máme vážných věcí

ale mám za to,

že ten Magor to zničí drív.

Pojďme asi otvětrů.

Prměň ty máš důvěru v lidstvo?

Jo.

A taky přes individuální zkušenosti spíšeš.

Co to vidělo moc rychle?

Já jsem na tím přemýšlel, když to říkali.

Já vím, že ty nemáš důvěru v lidstvo.

Já rovně nám důvěru tady v tu sedačku.

To sedačka je strašně zábavná.

My mohli mysli vám horko, tak je to vaše chyba.

Omluvám se, protože paní drábová říkala vzadu,

že jsme všichni žárovky.

80 watů?

80 watů v průměru.

To znamená něco od 50 do 120, někteří víc.

Někteří jsou teplejší, protože já to můžu říct.

Ještě hrozně, kde byl výlat si nejštip,

ale tady jsem se hodí prostě.

A očivně, když vidím to vaší červenou pohovku,

jak ní se jítek, chlapce.

Jsi taky rozvěřil, že jelé neumí sedět.

A my všichni jsme navíc dost hod.

A my všichni jsme navíc dost hod,

tak to taky všichni.

Vždylej něco.

Já jsem chtěl... Ano, já to je legrační zestalo tohle,

že já jsem chtěl jít do trošku seriozní oblasti.

Skusím to.

Dano Lindový,
ve své práci,
musíte být obě
doskonfrontované s tím, co sedějí na Ukraínii,
s Pucinovou válkou, s Pucinovou agresí
na Ukraínii.
Zajímám něj, jak tohle,
ať už pozitivně nebo negativně,
tak tohle válo s vaší důvěrou v lidstvo.
To, co se teď kadě je
ta hrůza, která jako v sekund nás.
No, obá spekty
to má.
Vyděli jsme
neuvěřitelné
svým způsobem
vzepětí
solidáry tých chutí pomoci,
která
trvá
podle mně
dále než já bych byla schopná
že bude trvat. Já jsem tu únavo
která boužel, která postupně nastupuje
a musíme si
promyslet všichni, kdo chceme,
to je ukraně pomoc, a to já doufám,
že jsme tady všichni.
Musíme si promyslet, co s tím dělat
dál, ale
na tom se ukázalo zase znova
a
jak
lidi, kteří
žijí v zemi, kde jsem domá,
když teče do bot,
tak jsou schopni sebrat
to nejlepší, co v nich je
a něco udělat.
Z druhé strany
ale to dělají ty pitomí
sociální sítě, my na něj nejsme zvyklí,
my na něj nejsme adaptovaní.
Ono to

není to, že ty sociální sítě by byly
zlo samou sobě,
je to jiný způsob
komunikace, na který jsme se
nestihli adaptovat, lidi se taky
museli adaptovat na
ní chci z knoviny radio
televize a taky to dělalo
velký zmátek myslých lidí
což teprv ty superé rychlí sociální
sítě.

Ale v téhle fáze

ty sociální

sítě budí

dojem, který

podle mě ani neodpovídá

realitě, že těch

zlých, násilných

buranských z prostiáků

a hloupých

lidí je výce než ich

ve skutečnosti je.

Pro co tak hlasití?

No protože im to ty sítě umožňují.

Umožňují to všem přece?

Umožňují to všem,

ale

je ich algoritmi zace, kterou jsme

ještě pořád

úplně nepochopili

a je velmi nůležitě,

abychom myji pochopili

tak amplifikuje to,

co přitahuje reklamu.

Můžu to doplnit?

Tristan Harris,

který je jeden z nejvící bojovníků

proti sociální síti, protože on se podílal

na vytváření sociální síti.

Tak teď, jaká je to sviniára?

Vlastně on mluví o tom,

že sociální sítě mají

tři základní nastavení

nebo smysl, a to je

aby nám něco prodali
a aby nám něco prodali, tak tam musíme
vracet a musíme tam zůstat
co nejdíl. Proto ty algoritmi
nepsaným způsobem psaný, a my víme
v rámci nějakého takzvaného
negative cognitive bias, to znamená
nějakého negativního uršívání mozků,
že nás my milujeme ty negativní věci.
Proto se to, simple jako,
že se to zvědčuje, proto se tomu dává
takový prostor, protože to negativno
vlastně nástahne
k tomu tam zůstat, dělá ten doom scrolling,
být tam provokuje
vlastně ty naši
atavistické sklony, který máme, to znamená
nénávisný, ale hlavně sociální
sítě nám tak zvaně pomáhají
zbavovat se nějaké naší frustrace.
Já žiju v obyčejnej život, nebo
nemám peníze, nemám prostě 9 milionu
na nové byt, a teď co máme
jako dělat, teď se to ve mě kumuluje
a teď tam napíše Dana Drábová, něco
Sláva Ukrajině, tak dále a já
a teď to tam není na valim,
teď se to tam prostě praskne,
zapať páť už, že to je Dana, protože
ta to ústojí, ale bohužel je
také světlo vokolo můr, protože
oni víš, že Dana to ústojí, taky tam napíšou
znova, protože prostě
a teď tam ta kanalizace
to tam prostě jako jede
a je to těžký, takhle
můžeme u těch sociáky.
A myslím, že když se Pardón vrátíme zpátky.
Já nechci být hnedzana, ale mysle
to, mysle to
Pardón naučíme zvládat
akorát, že
ty technologie
včetně té umělé Matilde, co

není inteligence, zatím ještě naštěstí
tak
nás předvíhají, protože
my máme pořád mozek
k domaňonce, tím pádem
schopný zvládat
jenom určité
penzum informací
v určité době.
A my jsme zahlezeni informací
a ty sítě
a
jejich
programátoři
s tím umějí velmi
šikovně zacházet. A už mlučím.
Já mám po co, že by to tady nikdo měl moderovat
a mám takový špatný, po co, že bychom to měl být mydva.
Vyskusíme to.
Já možná to jenom vrátím.
Je no jo,
no je moderátorka, to mi nedošlo.
Jsme tady vlastně tři.
Ne, jenom bych to, samozřejmě
nároviná je velice důležité,
abych to jenom vrátila k té tvójí otáce
k mým jakým jako osobním prožitkům
a pocitům. To jsem právě chtěl udělat.
No vidíš, jsme na pojení, Felipe, už
dlouho.
O.
Mí jsou opravdové kamarádi
v realitě, to je rozně dojemný, to tě
špadno, pro mě povídy, Ukrajina.
Ne, já vlastně
cítím hrozný zmár
z toho, všeho.
A detémátem té debaty je
vlastně tak, že moje citlivost
asi jako tady všech lidí, když se to stalo
před těma skoro dvěma lety
byla jako hromná. Myslá jsem,
že prostě skončil svět,
že už nemůžu prostě normalně sítkoupit

tohle kaféroheský kavárny, když se děje tohle zahumny.

A že prostě už budeme všichni žít jenom buď ve váce nebo právě s válkou býce méně na hranicích proslováky, to platí do slova. A teď mě vlastně teď jako dalším zdrojem té nervozity je to, že ta citlivost se otupila ve mně a že už ten zmar jako cítím pořád, ale necítím tak silně ty emoce, který jsem cítila vlastně už třeba jako rokapů zpátky už to jako odeznilo a vlastně další jako zdroj úzkostí je to, že takhle to bude se všip, co se stane jako komukoli že to vlastně počasé ta hranice prostě spadne a že začneme být otupělý. No je to tak, no ale to je vlastně docela skery.

Teď se říká to vytku, že se to týká bytostně vaší práce Dano Lindo, ale vlastně on se to týká tvojí práce, asi neho třeba, že by do tvojí terapeutovny nechodili lidi s tímhle tématem a nějak se s tím traumatem nemusili vypořádávat, je to tak. No to vlastně válka na ukreně po covidu, to my zapomínáme na covid. My zapomínáme na to, že před toho válku byl 3 roky covidu, jsme byli zavřeni, lidi nám umírali, protože tady naší političtí reprezentantí no, tady se fakt stávala a d děje se do dnes ten post covidový syndrome, tady je přítomné ale my jsme to vytěsnili a pak přešla válka na ukreně a není moužný, abychom my jako lidé na to nějakým zůsem nereagovali a pokud sež cítli vější a jedna z tvých

povahových, když jsou je nějaká úzkostnost
to zemná, že víc inklinujš chůzkostem
víc ten mozek myslí
v negativních
myšlenkách v budoucnosti, což je ta úzkost
taková, tak prostě se to
neuvěřitelným způsobem akcelerovalo
a já fakt mám do dnes, jako do teď
mám narvanou terapeutovnou lidem
lidí, kteří nejenom, že řeší ty svý
stresy, kteří řeší pravidelně
ale ještě je to z většení, tě mám
makrověcma, tím, že ten svět
tak říkala Linda, kde prostě nějak dohá je
a jak je možný, že
prostě už tady v rok a půl
To jsem neříkala, ale jako více meni
Promi, jako že to je
Ne, ne, jo, ale že to tak prostě viznívá
Jako, když chceš mít tenhle pocit,
tak najdeš s postudovodů, protože
Přesně, přesně, no a my
nevíme co s tím, takže ten problém
a jak jsem na to je mával, že bych chtěl
mluvidně napadlo jeden termín
Ale je modernová zrovna, takže
Jo, jo, jo, si děl dobrou do přesvůj práci
Taky takové povídy
Jo, jo, jo, že vlastně mě, když
když se to spustilo, ta válka na Ukrajině
tak mě vlastně překvapila
tak zvaně, to je termín
Tak se, my jsme to prostě věděli
My jsme fakt věděli,
že ten putin je kurva, můžu to říkat?
Jo, jo, velká
Jo, ale počkej
Jako, já jsem asi
za to dobou dělal docá hodně rozhovoru
Ukrajině a mám pocit, že nikdo z nich mi neřek,
že tohle čekal
Nikdo z expertů, nikdo z novinářů
mi neřek, že by čekal, že by
jakošel do tý prostě války

Jo, do té války války, jo, no ale on požil, on anektoval
krym a dělal něco v nějakých
další historické věci, takže my jsme fakt
měli aspoň nějaké, jako povědomí
o tom, že to prostě není hodný pán
a že, a že, jo, a že vlastně
a nejenom, že dělá ty lety
váleční, nebo nějaký
úžurpáturský tendence
ale že celá ta dezinformační scema
depravení z Ruska, že vlastně
všechny ty věci, to je tady roky, to jak se
spolitizoval celý LGBTQ
prostě sociální skupina, transgender
to všechno pravení z Ruska
a on na to makal roky
a roky, jo, aby jako diskreditoval
nějaký sociální skupiny
a my jsme to fakt jako věděli
a my jsme to vytěsnili
a vytěsnili jsme to úplně
a zasáhl to i
budete moderovat, Filip, nebojte
zasáhl to
i mojí profesy
aniž bychom si to uvědomalali
když i ty znaky tam byli
boj
protijadené energetice
u Německu byl financován kim
hádejte
no indí, ne
ted'
můžuš ted'
já jsem jenom malá zase technická
jenom rád zase, když jsou věci v pořádku
tohle je do podcastu
jen podcast
už je slyšet kdokoliv, třeba děti
takže já bych jenom
a takže ty kurvy se nevodí
tak
tak pro formu
pro formu bych chtěl říct

že tento podcast
není vhodný pro děti a mladistvé
já vy, milé děti a milé mladiství
že víte, že putiny kurva
ale prostě
to se neříká
pro formu
už to neuděláme
že to je zlej člověk
zločinné tválečné
tak obsahuje všechno
že stejně jedno, co se ti říká
dektátor
no
Filip dělá cud na pracák
se bojí
vratíme se zpátky k tématu
chtěl jsem se ti Honzo zeptat
pokud přijde taková událost
kovid a nebo jakové
válka na Ukrajině
kde prostě nějaká kurva obsadí s vrchovaných stát
tak
jsou tyhle události jako takovým lakmusovým papírkem
který ukazuje na kolik jsme citlivý
ke svému okolí
protože na jedné straně máš lidi
který se říkala to dana drábová
okamžitě vzepřeli začali pomáhat
dělají to dnes i přes obrovskou únavu
a na druhé straně máš lidi
kteří nehly prstém
a kteří říkají, že Ukraini si za to můžou
sami
a kteří říkají ať s Česka táhnou
ta reakce je zajímavá
protože mi jako lidstvo
jako člověk nežijeme v žádném
a pokud se děou takhle silní události
který mají vliv
jako celospolečensky
tak prostě není možný na to nějakým způsobem dereagovat
a jak ty si říkala, teď si řekl dvě extrémny
v tom

nějakým poli
sociálním, ve kterými žijeme
většina lidí udělá něco
jak i gausová křivka
těch 77% udělá, že občas pošli nějakou stovku
nebo tisícovku
někam a tím to hasne
pak je prostě 10% lidí, který extrémně pracujou
pak nějakých další 20%
který mlátěj ukrenky v autě
jsou hrozně překvapení, že to má nějaké důsetky
že je pravděpodobně někdo zatkné
pořád v nějakým státě
který má nějaký zákony
a tak dále
a jak říkal, ale dana i Linda
my vidíme a není možné vidět
vidíme extrémny, vidíme lidi, kteří
moc urputně
až jako pomáhají
posílají peníze
posílají prostě za ty peníze
když jsou ty váleční nebo ty zbrojarský věci
to mě fascinují
taková ta skupinák
Darik pro Ukraínu
zbraně pro Ukraínu CZ
Pardon Honzo
no, musím
Darik pro Putina
web zbraně pro Ukraínu
musím teda říct
že
vracím se k tomu, že nevíte kogo jste si pozvali
protože moje
účinná terapie
zůfalství s toho, že tam ten ruzák
opravdu vletel
byla
koupíme jim ty zbraně
fakt že jo, a jdou teď
to je skvělý brand deal
s toho organizací, jste maj obrýby na
influencerka teď, u zbraně pro Ukraínu CZ

Dana Dráboval
ne, že to vystřínete
ne, ne, ne, ne, mi to říkáme i na konci, někdy
je to hlavně celý nepustíme, to jesu nemusíte báře
bychom tom stríhali
no, ale pak je, pak je
ale zajímavý sledovat tu reakci
to potom, co se děje po třídou měsících
půluroce, roce, roce a poudyž
ta událost trvá
co se tady prostě jako děje
a jakým způsobem já to dokážu zvládnout
takže vlastně fajn to sledovat
a mě to fascinuje, tam moje práce
mi to dovoluje, sledovat
z toho celospolečenského lidiska
ale i z toho individuálního, z toho mikrosociálního
z těch mikrosvětů, kde mi žijeme
protože ono to ovlivňuje můj svět
můj malý svět je jako doma, mojí rodinu
moje jako blízký
a něco to prostě dělá
a sledovat to je fascinující
tečka
mě zajímá, jestli existuje něco jako
protože každý jsme různí lidi
z různými osudama a hlavama
ale existuje něco jako kolektivní citlivost
dá se říct, že třeba
česko je citlivé, nebo necitlivé
dá se tohle říct, lindo
a je citlivé
taká kryskros
už tady moderace
jestli stělně co říct, jak ho něm můžu
já myslím, že asi existují
témat, tak jak kterým jsme citlivý
možná ne všichni, ale většina
společnosti zrovna
teď jsem se chystela na jeden rozhovor o
vietnamské komunitě v Česku
a vlastně i když tady pořád
boužel, jako je, nějaký dílčí rasyzmus
v učité těmto lidem

tak jsme třeba mám pocit
v případě těchto lidí, nebo této
těchto přistěhovalců dokázali
projevit nějakou citlivost
nějakým způsobem jako přijmout
až na nějaký individuální pochybení
když jim třeba netikáme ve večerce
samozřejmě to jsou právě te pochybení
ale mám třeba pocit
no právě, ale jako samozřejmě
ty důvody jsou takový hled
už můžeme rozebírat dál, ale myslím
že jako toho schopní jsme
asi u věcí, který nám jsou
třeba nějak prospěšný
jejichž existent se by nám chybila
na jednou nebyli
asi nevím, jestli to dealtruisticky
abychom byli citlivý k něčemu
nebo k někomu aniž by nám to prospívalo
to je možná se další
rovina
kdo k čemu jsme necitlivý je co
a měli bychom tam zabrat
toho je hodně, hodně moc
právě, třeba to, jak jsem říkala
na začátku, že nevám ráda všechny ty choby
tak vám pocit, že jech je tady
spoustu je, tu spoustu homofobu
spoustu misogynu
spoustu rasistů
prostě jsou tady mezi náma
asi tam bychom mohli zabrat
já mám tady
napsanou jednu otázku, která
k tomu tématu dnešního večera může
znít trochu odlesa, ale já to vysvětlím
vy dano
na Twitteru
informujete
každý den o tom, že
ta radiační situaci na Ukrajině
zaplatť páťm bůh zůstává normalní
tiukáte

když říkám pro posluchače
vy to vidíte
na kolik citlivé
jsou přístroje
na kolik citlivá je to technologie
která nám dává vědět o tom, že je všechno v pořádku
vlastně si ptám na to
na kolik spolehlivou máte technologii
bo možnosti
abyste všem v Česku mohla říct, že je všechno
v pohodě
protože to je přece obrovská zodpovědnost
vás citují největší česká media
vás sledují
lidi, kteří se rozhodují na základy vašich informací
vy jste přece tkyně státního úřadu
pro jedenu bezpečnost
který se ptám na citlivost
vlastně toho, co se obivuje kolem vás
a na kolik vy jste schopná z toho, rozpoznáčuje všechno ok
no to jsme na jednou
nějak na vážno teda
ale já se toho pokusím
zhostit, ono
to záření má jednu dobrou
jednu špatnou vlastnost zároveň
my ho dokážeme
změřit a máme takové
technologie
na úrovních, které
z daleka neznamenají
žádné ohrožení
ale v našich
myslích, to je naše pravá
mosková hemisphere
je udělána tak, že jak mile
zaznamená
že někde bylo
něco naměřeno
tak
20% lidí zastengau
se zděsí
propadne panice
a vykoupí o devé tablety

v Lajkárnách
a děláme co děláme
tak to tak je, ale zpátky
k vaší otázce
Evropa, včetně Ukrajiny
je pokryta sítí
5 tisíc
supercitlivých monitorovacích stanejc
a já nánov
těch pŕlpáte
mě se to děje
prakticky
od dětství, že se budím
v pŕlpátí
tak já nánov těch pŕlpátí vstanu
a podívám se na údaje
z téhle databáze
a tam bych to viděla
ale musím říct,
viděli by to tam i kolegové
z mého týmu
dostali by takové a výzo
a kdybym mě kleplo
to se může stát, nikdy nevíte
tak při nejmenším se
ta informace o tom, že
radiační situace je normální
což doufáme, že vždycky bude
objevilá na oficiálním
Twitteru
naše úřadu
Tím znamená teda všechny, kteří ještě zůstvějí
na X-ku, aby začali slyvávaš úřad
ale vy asi nemožete
být úplně
jak si možná cítlivá
v té svojí práci, nebo asi nemožete
prostor emocím, když vám začne
býpat alarm, tak jako, že byste
zvědomila a
zameditovala
prožila to
co to se mnou asi dělá
že teď tady bliká

ty emoce a citlivost tam asi
nemají místo úplně
to nemají
nemůžeme si to dovolit
protože musíme
v první řadě zjistit
proč to je
jestli je to fakt
nebo jestli se někde zbláznila sonda
a
pokud je to fakt
tak začít
dělat věci
které máme do předupřípravené
a které
by ne měli
a
nesouvisí sestave mysly
prostě ten člověk
který se zabývá
tak zvaným krizovým managementem
tak musí v té chvíli
vystoupit ze své osobnosti
svým způsobem
mý popřít
a ještě na víci být vědom
že musí dělat rozhodnutí
rychlá
s nedostatkem informací
která se posléze
až to někdo bude hodnotit
s nohama na stole
vklidu své kanceláře
Ex Post
mohou ukázat jako špatná
a svým lidem říkám
musíte se rozhodnout
s vědomím
že to rozhodnutí posléze
bude pravděpodobně
poslouzeno jako
milné, špatné, nedostatečné
a že nás zastřelí za úsvitu
ale musíte se rozhodnout

To je hrozný čopný panik a rytný
můžete, ještě uděláte rozhodnutí
který bude blbý
No, ono
Ex Post viděno
když nejmáte dostatek
informací
které byste k tomu dobrému
rozhodnutí potřeboval
až stejně
se musíte rozhodnout
jestli ty lidi máte uklidňovat
a nebo přijímat nějaká upatření
tak
znova to zopaku
Ex Post viděno tam ty chyby
nalezeny vždycky budou
Dobře o tom věděl
Winston Churchill
Lidno
My když jsme
Ty zažíváš na sítích
a zažíváš z hlavní na Twitteru
Obrovskou vlnou hejtu
A mluvám, že je to v podopaku
Je to opravdu úkaz
Vlastně i když my jsme vydali
tady
příspěvek s našimi hostkami
a hostem, kdy tam se objevil
Nenávisný
Nesnáš jim hostka
Ještě jednou mi tak řeknete
A konkrétně tam bylo to, co dělám
v debatě s chytrými lidmi
To už neříkej
Která dělá jsi co chceš, ale to je strašný
Co jsem chtěl říct
Ještě jste někdy byli na Twitteru
tak jste si asi všimli toho
že lidi
linde nadávají ať udělá cokoliv
Já bych tady chtěl veřenější podpořit
říct, že to je hnusný

a odravný, nedělájte to
Děkují víc
Dělá skvělou práci
V tom krúhu a bavit se s ní pořád o tom
Hlavně zdrhala z Twitteru
A na základě
Tady smrští
ty si smazala Twitter
Kdy si z poprvé
všimla, že na tebe lidi reagují
neadequátně
Možná definují neadequátně
Můžná ty si to definují
Já nevím, jestli můžu posoudit
jestli na mě reagují neadequátně
V porovnání
sínými novináři
Tak já nevím
Asi ty historické stopiny
adekvátnosti by se dali
stopovat
až do by, kdy jsem byla
v televizi a kdy jsem se začala obývat
na obrazovce a myslím, že jsem
se snažala pracovat do spodstívy
a stále jsem byla hodnocena na základě
v nějaké minulosti nebo toho, co jsem dělala
vřív, jak vypadám
a tak dále, tak to by se asi dalo považovat
za neadequátní, protože
jsem jinak splnila všechno to
jako předpoklady, protože abych to práci mohla
dělat si myslím, to byla asi
jedna noha toho problému, ale
nejvíc to začalo z daleka
když jsem se začala nějak vyadřovat
sama za sebe, když jsem udělala nějaké
autorské projekty, které
jsem chtěla, aby vedli
k nějakému ženskému osvobození a
zdílení, nejdřív to byla
kniha novinářky, ale tam ten hejt nebyl takovej
ale hlavně teda podkáz krása pro vej
kde vlastně, že nezdílali nejrůzníci

Ješli můžou v roce, jste se společit nás dva i jako kamarády trochu, protože myslím, že to, co mě pomáha, je stíkat se s lidma, kteří zažívají něco podobnýho to, co já.

To znamená zdílet tu zkušenost, kterou mám s někim, kdo tu zkušenost má taky.

My jsme se s Lindou několikrát viděli po různých shitstormech a různé věci, který se týkali nějaký věci, nějakým ideálního obrazu a toho, že nás lidi útočí a vlastně jsme se to prožili společně.

Myslím, že nás taky hodně zblížilo.

A to je třeba jedna z věcí, která, myslím, že člověku může pomoct.

Nás dílet tu zkušenost, Honza terapie s dílením, myslím, že funkční model.

Můžeš, že mě napadá jedna věc, když se nechtělaš něco dodat pro mň.

Já jsem zvyklad.

Člověka adaptivil ní tohle.

Když se mě výtěk ptali, kdy...

Spojím ty vaše dvě otázky.

Jedna teda, když jsem musela se obrnit a druhá, když jsem jako zaznamenala tyhle projevy.

Mám pocit, že vlastně nejvíc v pohodě, řekněme, dle nějakého společenského očekávání, pozice toho, jak na mě nahlíželi lidi v práci

i lidi kolem byli, když jsem žádnou citlivost neprojebovala.

Mám pocit, že společnost nebihodňuje citlivý lidi.

A nejvíc se mi dařilo v momentě,

když jsem byla tak zvaněn na okon, nejvíce obrněná.

Takže to je taky jako další, důležitá robina věci.

A vlastně až jsem si spoměná na jednu věc,

když jsem odešla z české televize

po nějaký mentální i fyzický pauze, kterou jsem si tam zala.

Tak to byl vlastně taky obrovský shitstorm.

Na jedný straně byly lidi, které byly hrozně rádi,

že jsem něco takovýho řekla a to znamená už nemůžu.

Prostě beru si volno.

A na druhou stranu byly lidi, který to vůbec nechápali.

Byla jsem absolutní sněhová vločka, ufňukana.

Privilegovaná holka, což jako chápu,

že tak někdo může vidět, na druhou stranu pro mě bylo důležitý z mou právě privilegovaný pozice říct,

že se někdy necítíme dobře,

i když prostě moderujeme z právy v televizino.

A to byl vlastně taky ohromný, ohromný hejt na tohle.

Takže teď jsem jako trošku spojila víc tema dohromady,
ale skrátka tam myšlenka byla taková,
že fakt jako nejvíc se mi dařilo v uvozovkách
a nejvíc jsem byla oblíbená momentě, kdy moje citlivost
byla jako pouze moje,
a nikomu se mi neříkala, a nějak jsem s ní nevycházela ven.
Nestavala se z ní zranitelnost.

Okej, Filip, jste chtěl pokračovat?

Ne.

Aha.

Dobře, prostě nemoderujiš tedka.

Ne, já už jsem to vzdal tady.

Já už to vzdal, okej.

Dobře, tak já se ještě nevzdám, huli vám,
díky, že jste přešli.

Zkusím zjistit, jak moc jste citlivý, o.

Upně takovým tím nejrhoduším způsobem,
co napadne dítě.

Jak často pláčete, Honzov?

Ford.

Já vím, že ty Ford.

Honzov.

Filip to chtěl hodně říct, prostě.

Můžu ještě něco dodat k tomu, co říkala?

Můžeš, můžeš.

Já si to užij to modernování.

Ne, ne.

Nevadí to, nebo já to klině...

Krátce můžeš.

Jo, mě jako napadá z toho příběhu lindy,
kdy vlastně říkala teď,
abych tě správně citoval,
že vlastně nejé oblíbenější byla v momentě,
kdy ukazovala nějakou sílu,
kdy prostě byla obrněná,
neukazovala citlivost.

A jenom jsem počel komentovat, protože
můžeme od lidí, které jsou někde vidět,
maj to privilegium, že jsou vidět,
tak vlastně my očekáváme,
že oni nám budu ukazovat,
jak se ta necitlivost,
nebo to není necitlivost,
jak se ta síla vlastně dělá,

protože my víme v někde ve vnitř,
u sebe v hloubky duše našeho tzv. intrapersonálního světa,
že jsme prostě velmi citlivé osoby.

A vlastně chceme někoho,
kdo nám bude ukazovat,
dobrý tohle já unesu, tohle taky unesu.
A my pochopak milujeme, obdivujeme,
protože vlastně nám dává nějakou jistotu,
že to de, že nejsme s něho bývločky
a že nejsme za smoz přecitlivý,
přecitlivý, ale my všichni sme zcitlivý.

Jo, a že vlastně bylo by fajn
začít ukazovat tu citlivost.

A spousta lidí,
jako těch mladých generací, to začíná dělat,
je na těch sociálních sítích
a jinde začíná ukazovat, že jim není dopřez.
Je prostě natučit tiktok videou, kde jsou smutní
těm svým vrstevníkům.

Je mi prostě smutno, jako vost big deal
a dojdál.

Ale ta reakce je často velice tvrdá.
Takhle jsem třesně třeba dělala rozvoř
si zpěvačku Amelie Syba, kde ona mluvila
o věce, o kterých je zpívá.

Potem je náhrně, je to obrovský talent.
A samozřejmě nest, cela překvapivě
dostala ohromnou velnou hejtu,
která ji samozřejmě logicky nechci o to mluvit,
že nemám svolení, ale prostě
samozřejmě nebyla absolutně příjemná.

Takhle my
vytlačujeme citlivozveřeného
prostoru, protože kdokoliv to udělá
a dostane takovou hle pŕžbek
zpátky, tak jsem mu do toho samozřejmě
logicky zvané. To jsem právě chtěl říct,
ale Linda to řekla za mě. A odnovím teď na to
otázku, že kdy pláču,
já se umím vracet.

Často.

A je to příznak citlivosti? Do učité.
Já bych řekl, ani netak citlivosti jako
lidství, protože ve mě se něco

kumuluje. Já mám nějakou práci,
která je prostě občas náročná.
Něco se mi také samozřejmě děje.
A je fajn. Je to součást
nějaké do spílostí nebo integrity
člověka, že si prostě dovolím
nejenom přicitlivost, ale dovolím si
smutek, dovolím si na sebe působit.
Já jsem hrozně kotátkovi zvířátka.
Že já si prostě postím na
YouTube a pouštím si videa,
který jde se, kde jak
s Indii, nebo s arabskýho světa, kde
jsou ty prostě pomlácení zvířata
a pak je nějaký do zachraňuje, musí je zachránit.
Já nejsem tyran,
já nežeru masou 30 let.
Jako vůbrako, teď ten
viděl, u posledního videu, kterého
jsem vůbrako pustil selzu, bylo,
že prostě nějakou malý kůzle,
někdo polil prostě asfaltem
a nechali ho tam, někde prostě
jako v Indonézi a hodný lidé
z NML8 prostě našli,
dálebo tam, já teď vidíš to video
jako tam čistěj, bo to asfaltu
a on pak tam přeskáče,
jaký celý šťastný a jen dam
že jsou i hodný lidi
takže u toho hodné já si dovolím
jako plaka.
Takže se přečetnému to mluvíš.
Ale pak mluvíš ho hodný knížky
pro děcku.
Tak mluvíš.
Lindo, jak ty to máš plakáním?
Sou takový dva předny v měsíci,
kde pláču z pravidelností,
řekněme.
A to máš jako v kalendázi.
Já ti to pak vysmětlím.
Já ti to pak vysmětlím.
Já ti to pak vysmětlím.

Mám takovou aplikace,
která mi to díky ukáže, kdy budu asi hodně plakat.
To jim pak řekneš, když tady.
Já ti to pak vysmětlím.
Teď se myslím,
s mějí asi všechny osoby
ženského pohlaví tady v sále.
Ne, to jako to je fakt,
to jsem opravdu extrémně přecitlivělá
a velice
jsem jako pišná na svýho,
když manžela, že to zvládá,
a potom mě
rozpláče často hudba,
film nebo i jako nějaký třeba
běžní situace, který zahlídnou
v tromboji, ve vlaku.
Ale není to řekněme úplně na dení bázi,
řekáme, že břečím trá tři krádo týdne.
Zruba.
To je celá dost dano.
Já nevedním.
Pláčka?
A ty půl rok 97,
že se na posledy uroněl se.
No.
To bylo asi
ještě
černo byl.
Kroč.
Já to řeknu jinak,
skoro si nepamlátuju,
když jsem na posled břečila,
protože já nejsem
pláči na chylná,
což já si nějaká predyspozice.
Což neznamená, že nejsem smutná,
nebo že jsem mnou neclou má
emoci, ale neprojevují pláčem.
A jaký projevujete?
O, třeba
tím, že seru projít.
Ale to už to řešite.
To to už jako řešení, ne?

To je projev emoci.

To je reakci.

A ten smutek se projevoje jak?

Kam, kam, kde?

Když tam je? Co, co to je?

Děláme to dobře honzo?

Ne.

Mět je trochu smutno,

že jako to je trochu

její věc.

No

můj stav mysli není dobrý,

není takový, že jsem v pohodě,

ale jak to mám i na Honzo?

Ne, no něco to dělá stěle.

Je může se své ře lude kstáhnout.

A nevá se toho neplačíme,

nebo pláčiví chvat.

Ne, já se to snažím vyskoumat,

co by to mělo být

projev toho smutku, když to není pláč.

A máme tedy terapii.

Je to skupina lidí, která se prostě

neprojevoje, pláče malé cítí smutek,

samozřejmě, že vlastně někdo

tady jsme.

Jako jsou lidi, který necítí

nikdy smutek, kdo mě zajímalo.

Někdy smutek?

Existují určitý lidé,

který mají tak zvonový asociální

poruchou osobnosti, to zemná

jako trochu psychopatickou,

který úplně některý,

některý jako smutek, což je tam chlapce.

Ne, ne, ne, ne pohodě, jo?

Prostě teď teď teď teď teď

ty emoce projevují opravdu hina.

Já na to odpovím trochu odborní,

my jsme si dlouhá leta mysleli,

pol ekmanu to dál dohromady,

že my jako lidstvo máme nějakých

še základních emocí,

který nějak projevujeme

a projevujeme a projevujeme
a projevujeme a projevujeme
a projevujeme a projevujeme
a projevujeme a projevujeme
a projevujeme a projevujeme
a projevujeme a projevujeme
který nějak projevujeme
a projevujeme je úplně všechny stejně.
Dneska víme
a moderní sociální psychologie
ukazuje, že neměl pravdu
že projev emocí je kulturně daný.
Jeho, že my se učíme,
že nás v rámci socializace a výchovy
nás někdo,
nás někdo, já ty tedy...
Tohle je tohle emoce na štvání,
Filip pro...
Trošku překvapení.
Ale že prostě se učíme
jak ty emoce projevovat
a vlastně to, že
nějaké kultúře projevujeme smutek
takže pláčeme, nebo máme
očnivička nějaký udělaný
obočí něco seděje, něco seděje v mimice
a tak dále tak vyní kultúře
kdyby viděli fotku smutního člověka
tak se řeknu cumu jako, že
že to je hrozně veselé.
Takže to, že povírával cítí
jako kulturně jinak?
Nenem kulturně, ale ona opravdu dyspozičně
může být, že já vlastně nechci vůbec
nechceš?
No nechci, protože to je
protože neplatí.
Zlatí
nikdy nevíte
na danině případu jako ukazují, že bych potřebral
a my všichni bychom potřebovali vědět
jsou všechno, jak vlastně
schovává v daně, co je prostě
nebo Honza, nebo Linda, nebo Filip, nebo Více

čeho je poskládaná
o psychologického základního nastavení
ale naše osobnost je založená
na tom, jaké máme zkušenosti
co se nám v životě dělo.

A proto
občas si dělat někdy srandu z toho,
že dana, jakože neprvė emoce, je pro mě
hrozně hrozně citivý
a neraží by řekl, ale tech hlapci ticho.
Že to není hejství, že dana to ústojí
ale kdyby to...

Je vám to nepříjemný, že se o tom bavíme?
Vůbec.

Proto říkám, že dana to ústojí.

Ale někdy je to
vlastně

zavád nějakým hodnocením
a je to rozhodně neemplaticky.

A teď to není je proti vám, je to jenom využívám
tohle situaci, že to může být někdy
jako hodnotící, můči tomu dvěmu člověku
a teda fakt ne.

Já jsem si jen mezi tedy
mojí milý vymyslela
příklad, kdy já projeví extrémní
emoce a je to
poměrně zřídka mojí kolegové, to
vědi, já mluvím, poměrně
co mi přírodá
nenadělila na výšce,
to mi nadělila na hlaset, tak to bývá,
že přírodá směruje
krónováze.

A mojí
kolegové
dobré vědí, ale moji kamarádi
přátelé blížství,
že dokud žívou
tak jsem v pohodě.

A jak začnu mŕvit
potíchu a artikulovaně, tak je
extrémně zle a zabiju.

Jsem rád, že je cít.

Převíslajte o tom.
Sedíš vedle, tak daj pozor na hlaset.
Jenom chci říct, že zvučný
hlas náte všichni, třeba včetně, tebe Honza.
Ano, a jenom chci jít, jenom chci jít, mám
úplně stejnou reakci jako dana,
když je jako taky z tichnů, tak se všichni hrozně začnou bál.
Já jsem dělal o tásku tobie,
ale já ti vy nechám ještě
proč mluvit dal.
Já jsem ti o řík.
Já jsem jenom mysledět,
že citlivý lidem
ve společnosti
jsou často v nímaní
jako slabší,
jako psychicky labilní,
jako někdo
není schopný obstát
v nějakého konkurenci,
že se ze všeho hroutí.
A mě zajímá,
jestli je to tak, že opravdu se láhávají
a nebo je to tak,
že celháva ta společnost,
která to vyžaduje.
Filipem, můžu opřesňující otázku,
myslíte, citlivý
nebo projevující city?
To není to samý totiž.
Daná je to práv.
Tak řekněme, projevující city,
protože jsou citlivý.
Otevřeně ciklivý, to znamená
mluvící opřimně citlivý.
To je prajevo, jak jsem o to mluvila,
předtím, že jako já jsem byla citlivá,
takže to je asi něco jiného,
když o tam mluvíš, třeba našem případě.
Citlivý lidé projevující citlivost
skrzé příznake citlivosti.
Wow, on to co na to říkáš?
Jaká byla botázka?
Jestli je to ten systém, který...

Je to obojí,
je to obojí, my opravdu můžeme
jako psychická labelita opravdu existuje,
je to symptom něčeho
a opravdu někteří lidé se vložně hroutí,
třeba součá se s trijonský područky osobnosti
je přílišná labelita,
že vlastně na nějakej velmi obyčejnej podně
triagu velmi přecitlivý a letím pŕtám
nějakou pozornost a něco vyžadů.
To jsou ty moje dva předny v měsícino.
Takže má rád unor.
Čiho je příznak, když si ty klapenoha?
A kres...
Že to třeba nechci úplně být,
ale poceneí také ještě trošku...
Ale...
Za lekou větší části
je to a vlastně Linda,
ale i Dana i vy se na to poukazovali,
že ta společnost na to není připravená.
My jsme prostě na výkon orientovaná společnost,
tak zvaně analyticky orientovaná společnost,
več děláš biznes,
a že jsou části třeba nějaké korporace
a tak dále, tak tam pravdě
bude nějaký manaženom, manaženka
pro tobe opravdu nebudu chtít,
aby zbyl emotivní.
Není to o nějaké citlivosti nebo přecitlivolosti,
ale je to o emoci
projevujících lidách.
Jo, tak a vlastně to se nevyžaduje,
protože tvoje emoce vyvolá mojí emoci.
Emoce je jedna z nejnakázlivějších věcí na světě.
Jak my tě seš smutnej,
je to jsou smutnej v rámci nějaké kultury,
tak já okamžitě začnout na to nějak reagovat.
A bude nenávisně
jako v rámci obraného mechanismu.
Bože nechci byt smutnej, mámecký den
a hrozně rozčlejí výtku, že ty seš smutnej
a já to musím kruci vychzrešit.
A nebo ve mu, nechám se nakázit

a se začnout být smutnej taky,
na začnout taky plakáza a začnout se tě vyptávat
a tak dalé, a tak dalé.
Prostě to odvádí pozornost.
Náš mozek je mašina na emoce.
Cochli vsta tam děje, tak se prostě děje kulě nějakým emocím.
Proto my na to reagujeme.
A tenhle systém,
ten kapitalistický systém
je vlastně danej nebo nastavený
a na to neukazuje moc emoce,
neprojevuje, protože je to nějaká slabost,
protože ukazuješ těm druhým lidem
co je pro tebe emotivní,
co je pro tebe ten spouštěč
a on to může zneužít nebo využít
a vlastně třeba v obhodě se to
vůbec nehodí a my se to všechno učíme
a boužil to přinášíme do těch
soukromej životů, který máme
a vlastně třeba mít klienti
na pár vých terapích se hrozně překvapení.
Když oni přijdou a teď tam má nějaký téma
a jsou zvyklí ty věci řešit
a hodiny a hodiny
tam si povídá řešej
a přijdu pak na tu terapii
a taky pomozte nějak to nás za nás, věřešte
a já jim tam občas říkám, občas je sklamávam
a všichni mý kolegovej a kolegini
sklamávaj s klienta říkaj
některý věci nemají řešení
některý věci
přeře ten stach
protože ten stach
prostě je založené na nějakých nevědomých principech
má ten tytulek
ale nejenom jako intimní stahy
ale jakýkoliv, kamerácky, kolegiání
je tam spoustavěcí
který prostě nejdají se vyřešit
nebo nejdají se vyřešit hned
je to velmi jako komplikovaná věc
a ty, že projevíš ty emoce

tak mi to hrozně komplikuješ
takže je to opravdu systémový
a vlastně to co říkala Linda
když povídala o tom, že začnete studovat gender studies
na to opravdu
opravdu veliký konotace
s genderovým stereotypama
tak
no má
a zároveň do co spopisoval
z nich hrozně nezdravě
neprojevíte emoce prosím
děkuji
v konce technologie nebo v terapii
když se pavímo nějaký emoci i inteligenci
tak vlastně jedna z nejhorších věcí
co v součástí intelligence
taková velmi rychla definice je
zapojit emoci do svých myšlení
a kam tě mířím je
že vlastně jedna z nejhorších věcí co můžu udělat
nebyl mi proti emoci
inteligentní potlačovat
co vše jsou učástí hřích kultúry
a protože když je potlačíš
tak je vlastně pořivý vás zaživá
ale někde vylezev jako zombi
a ten termin je zombí emoce
že vlastně nejen dojde k nějakému skratu
a někomu dojde do držky
nebo utečeš
nebo se strašně rozpláčeš
nebo máš panickou ataku
vlastně vezmeš sabatik
a nebo jsou lidi který si použijí
a jelkovatřát na tebe zabere
na mě to zabíhá
hodně jsem mluví o přecitlivělých lidech
přecitlivost, přecitlivělost
přecitlivost trochu implikuje to, že
já nevím, já to slovo
jako nemám rád nevím jak to máš
a osobě celý život říkám, jsem přecitlivěl
abych byl safe a má to negativní konotace

ale z ní to divně
ale chtěl se zeptat, co jsou ty varovný signály
kdy člověk pozná, že je hypersensitivní
může mu to vlastně ubližovat
a kdy je prostě jenom citlivý a je to ok
a jenom ta společnost mu nedává
možnost dělat svoje emoce
hypersensitivita
mě vlastně vstupuje do mého života
takže nad tím nemám nejenom kontrolu
vlastně ať se snažím
dělat tak zvanou sebe regulaci
to znamená umět mít ty emoce trošku pod kontrolou
jo třeba je pro někde
ukázat
projevit, prožít, někde v nějakém
bezpečném prostředí
to ta hypersensitivita nedovoluje
a vlastně já to nemám
nechcíc pod kontrolu, ale nefunkuje tam ta regulace
tak to je jeden
z nějakých
z nějakým symptomům, který já můžu
prostě použít a vlastně říci
dobrý tak není, který věci se hypersensitivní
pozor, my všichni máme nějakou hypersensitivitu
jo, jde o to
na kolik věcí
a jak moc často se mi to děje
my všichni v této, co se
posloucháme, díváme se na sebe
tak jsme na něco hypersensitivní
jo, já na to, že se ubližuje zvířatům
jo, třeba, a vuprejku hypersensitiv...
Já na to, když mi ní nechám modernovat
jasně, to mu rozumím, to je prostě strašný
voser
a jsem rád, že se ti to neděje
že si to začíde, že se ti to neděje
a že se ti to máš jako...
Já si prožívám emoce mimo po to
jasně, jasně, jasně
tak na to jsem sensitivní a vím, že prostě
nemám to pod kontrolu, já prostě okamžitě do duagrese

a chránuji už zvyřátka
já jsem skoupný třeba zastavit ten kamion
s těma prastatama nebo z krávama, které jdou na jadka
jo, že tam blikám na ty lidi
jako ukáží, že pro bohá, přímo je pak dochází
to utrpení těch zvířat
jo, ono to z ní vtípní, ale pro mě to hrozit blížítý
ale mi všichni tady máme nějakú hypersensitivitu
opravdu a může by jedna nebo dvě
nějaký témata, odborně třeba
nebo odborně, nečka jsem ho od spod
a je velmi důležitý ho znát
protože tepre po tom
já můžu proaktivně k tomu nějak přistupovat
což hypersensitivní lidi, který má těch citivostí víc
tak oni ví
je to součást jich terapie
že se učí poznávat
jaký tyho spoty prostě mají
a učí se mentálně s tím nějakým susem pracovat
jo, co s tím můžu dělat
učí se nějaký jako nástru
a mluvíš o takový tom, jak se tě zali je horko
když něco vidíš a potřežíš co dělá
nebo vyplaví se nějaká emoce
nebo něco, co vlastně říkáš si
božek, kde se to vzalo
spoustatěch citivostí je ale i nějakýho nevidomího rázu
kdy já to vlastně nedukáře třeba rozpozna
a je to jenom podprahový
jo někde se v roztrát můj příběh
můj tátach lastal celý život
a rozbíel věci, když byl ožeraly
a já jsem netušil dlouhá leta
než jsem všem na svou prvém terapii
a než jsem začal dělat terapii
jo, že vlastně když se trhá číšní
když byl nádobí, tak je potom bylo
strašně smutno, jako třeba dva dny
a byl jsem vyklepanej
hrozně jsem se vál, byl jsem našechno
to je hodně práce, než člověk
uvidomí ty pojd' měty, který vždy
no jasně, to věc ne

a nejenom terapie, ale ta práce na sobě
nějaký vlastně sebe rozboň
nějaký sebe uvidomní
odborný termín
tak tohle to trvá, že prostě
já potřebu prožívat nějaké věci
a k tomu, a k té citivosti, jenom to dopovím
si náš kapardou. Já jsem jenom tě ořitný,
mi tady v hlavě jede, že sebe uvědomění
z ní trochu EZO, na jelindo.

Jsem v tom EZO s tebou, nebo
hodně.

Ale jenom dopově, už
mlučím, je nějaká sebe reflexe
já prostě potřebuji umět
mít k sobě nějaký přístup
a umět si dávat ty otázky, co se mi to dělá
nebáče z toho smutku, nebáče
s těch emocích zeptace, proč jsem teď
měl vztek, kde se to jako v zalu
a učit se to pojmenovávat
a byl pomod.

Když si mluvil o tom hot spotu,
tak víte, vy dáme, kde máte ten
svůj hot spot, myslím jako
v souvislosti.

Teď si nám konečně hodí,
kdy červený gauchčer.
Z tím, o čem se bavíme,
to znamená, nějaký místo
hypersensitivity.

To se zeptal
Danny Drabové,
kde má svůj hot spot.

Je super.

Teď jak z toho ten,
definuj ten hot spot.

My rozumíte, ne?

Rozumím, mě se úplně rozvybruje
střed těla, když.

Když my, třeba,
nějaký

nebude to náhoda asi.

Když mi, třeba, nějaká

osoba typicky muž
říká, co mám dělat,
že by to udělal lépe,
a že já moc nevím, jak na to,
i když třeba vím, kolikrát líp, než on.
Čátej můj hot spot.
My to rádi říkáme, nebo oni, nebo my,
to je strašně svožitý témap, pro mě.
Vlastně i obecně, když mi lidi říká,
co mám dělat.
Já nechci opakovat u otázku.
A bude to, a ta odpověď
bude velmi,
velmi neko originalní,
protože já mám
hot spot,
stejně jako honza teda.
Nesnáším,
když se bližuje živému tvoru,
který to neumí pochopit,
a neumí se bráni tadekvaně.
Fakto nesnáším.
A tím pádem nesnáším, když se
ubližuje z výratům,
protože oni to nikdy nepochopí,
tak mě jako děti,
já tady abych nebyla úplně necitlivá,
tak mě taky vadí, když se ubližuje z výratům.
Já nemám mikrofonu na mě taky.
A mě vadí i těm dětem,
že když se ubližuje.
Ještě se tam honci na jednu věc,
odkut teda cyklivost pramení.
Je to něco, z čím se rodíme,
něco, co nás, prostě.
Můžu být totálně necyklivý,
jako 100% necyklivý člověk?
Ne, ne. I ty jakože rádovi psychopati
jsou na něco citlivý,
třeba na nějaký úspěch, na nějaký obdiv
a tak dále tak tam nějaká citlivost je.
Ono se odvorní už nesmí říkal psychopát,
ale prostě člověk s nějakou poruchou osobnosti
a sociální ta jedno.

Ale je to obojí výtku.
Je to obojí, že já se s něčím rodím
s nějakým a despozicema,
který potom v rámci výchově,
v rámci vlivu prostředí a okolí
výtu a vytváří v nějaký citlivý místa.
Nebo ten hotspot,
to citlivý místo se může stát
kůli nebo díky,
to je obojí správně česky,
nějakýmu zážitku, který jsem
bude traumatické, nebo extrémně šťastné.
A zapíše se mi to do mozku
tak strašně silným způsobem,
že prostě, pokud něco podobného potkám
ve své dospělosti,
tak prostě na to reagujou velmi podobně
jako ten kra.
Na závěr si ho našel.
A mě by zajímalo
Linda Honzo a paní Drabová
vaše
ne, ne, dobře.
Sídím se veloučená s kolojty.
To bych strašně nechtěl
výtu našel si Daněn hotspo,
mám je tam
na závěr si ho našel.
Na závěr si ho našel.
Dobře.
Dano, Linda, Honzo
jak by vypadl, protože ty smluvil o systemu,
který nechca ve kompleci citlivý emotivní.
Jak by vypadala vaše profesé,
vaše oblast, ve které se pohybuje te,
kdyby
byla citlivější.
Co by je to přineslo?
Dano.
U vás asi teda problém.
Myslím, jako by vaší oblasti ne,
u vás konkrétně.
Problém by to nebyl,
ale moje profese

je pragmatická
racionální technická,
což ale neznamena,
že můj tým
nemá místo pro city.

Linda.

Já bych si hrozně moc přál,
aby media byla citlivější,
nejenom ve svých vlastních řadách,
myslím, že jsou
posuny v poslední době, který k tomu směřují.

Ideální to není, ale

zase máme nečem pracovat.

Přál, abych si, aby, třeba,
management media, který s mnem vlastní
zkušenosti citlivý úplně nebývá,
sanřeně vím, že ta jich pozice je velice těžká,
že musí prostě rozjet každý den
noviny, televizi, velké medium.

Rozumím tomu všemu,

přesto si myslím, že kdyby se třeba

více delegovali některé úlohy

a tí lidé neměli tolik funkcí,

ale prostorprocitlivost vznikl větší.

Takže si myslím, že když to vezmu zhorá,

tak tam už jehnet větší prostorprocitlivost

i mezi námi

novináři a novinářkami samotnými

bych si přál, aby ta citlivost

byla větší, abychom

si míň záviděli,

míň

koukali na

druhé úspěchy, či neúspěchy,

abychom dokázali,

třeba na tu profesi nahlížet víc kolektivně.

Zám v tom mám účetě mezery,

že to není jako, že

pojmenová vám slabiny ostatních,

ale i ty svoje.

Přál abych si, abychom dokázali

lépe zpracávat třeba

témata, která společnost

vnímá jako citlivá a kontroversní.

Třeba ty, o kterých
jsme mluvili spolufilipe, a která se
s nějakým zkusujem snadoufám snažíme
citlivě dostat do veřejného prostoru
a úplně je na té
nejspodnější, ale nejbližší
a neniternější úrovni bych si přál,
abych i já mohla být citlivá,
abych mluvila důvěřovat lidem
kolem sebe v té profesi
a tím byla třeba mní i lepší.
Vlastně ta otázka je taky potnáno,
měly by být terapeuti, psychologové,
psychiatry citlivější, chybí tam
takové otázka.
Teď se to trochu zamotal.
Překnu pro oč, protože
jasně, jo.
Psychoterapii jako taková je
obor, který pracuje s citlivostí
a s těma nejancema
u těch svých klientů a je na tom založená.
Takže já vlastně pracuju v oboru,
který velmi
využívá je to jeho názor, všímace citlivosti
u mě
všímace nějakých, kteří káznout přenost
a proti přenost něco, co seděje, mizináma, dvouma
a na to být opravdu jako velmi citlivý.
Na druhou stranu existuje do dnes
spousta lidí, který jsou
citlivý na nějakou terapii,
ale boužil nejsou citlivý na to,
že i tatle profesé potřebuje třeba vzdělávání.
Je prostě to, že jsem před 20 lety udělal výcvyk
a pak před za mnou přijde
klient, který má nějaký nový témá,
který se kterým jsem se nepotkal,
tak můžu být velmi necitlivý v reakcích.
Vys příklad
přišla za mnou takzvaná polykula,
to znamená lidá, kteří žíví
v polyamoryckém vztahu
a přišli za mnou a prostě obješli

když jsou ty, jako že párují
a řekli, my řešíme témá.
Polyamorycky a tak dále, a tam minimálně
viděli zvednutí v obočí a řekli
no tak tohle, no tohle, jo.
A tak dále, a nebo, jo,
velmi necitlivou reakci. Takže bylo by fajn
vlastně být citlivý
na nějaké požeračky týle doby
a na vzdělávání to, že ta psychologie
je prostě velmi živý obor
a každéj týden, každéj
každéj měsíce odklívají nová, nová témata,
to mě důležitý, abych já o nich viděl.
Takže jenom tohle mě napadlo,
ale jinak ta profesiáko taková
je prostě na citlivosti založená.
A prostě jsem říkal, že to zamotal
protože spousta lidí, protože třeba jedno
budovej psycholog nebo prostě psychološka
a psychiatr, tak prostě občas
díky nebo kvůli sví práci
prostě mají třeba jednom 15 minuna
klienta, nebo na pacienta, rozumíš mi.
A tam učitá citlivost může chybět
a tyto ne myslím, že to je z jejich
měl, že byt sami nechtěli být, ale prostě
budne mají část, nebo ten obod je to medicíná,
chci a psychiatr je, tak to může
být občas někdy velmi necitlivý.
Ale jako psychiatr je takový,
který z nám já a mám zkušenost,
tak jsou to prostě boží lidi, jako skvělí.
Děkuju, že jste to rozmotal.
Já jsem ještě zeptám publika, kdo z vás
považuje za citlivého člověka, kdybyste
mohli svednout ruce.
Dejte ruku dolůvy,
kteří byste řekli
jinak
a zůstali s rukou nahořeti,
kteří jste rádi za to, že jste citlivý.
Že jsme rádi.
No, já mám ty komplikovaný v otázku.

Ty, což můj mikrofon, já jsem ještě
chtěl položit u otázku. Co tohle znamená?
No, že tady máme skvělí lidi,
prostě, který jsou citlivý a jsou rádi
a pak tady máme lidi, který trhá
ve své introverzi, nebo ve své potřebák,
nechtějí byjí prostě citlivý a nějak se pro to rozhodli.
Já jsem spokoj, já jsem takové dobrý.
Tak to je dobrý. Děkuji, jo.
Když to uzavřeme, citlivost je dar
a nebo slabina.
V obojí podle toho, jak se to vejme
a podle nějakého kontextu, ve kterým se projevuje.
Lindo, ta sama otázka.
Já nečíkáš šala moun.
Názor na to se mi přelevá, řekněme
v určitých fázích mého života,
ale spíš bych řekla zatím
za těch 30 let, co jsem na světě,
že jsem za svojí citlivost ráda,
že mi víc přináší než ber.
Citlivost je dar, úplně jednoznačně,
protože nám umožňuje
a s poniáto tak vidím,
nějak s tím světem nakládat.
Děkujeme moc.
Já myslím, že
zlarem tomu, že jsme rozbedli
s pěti mikrofonů. Kři.
A že jsme zestěli, kde máte ho spoty,
že je často ukončit,
moc vám děkuju.
Naši mi ho jste vyledaná drábová,
Linda Bartosová, hendarínke.
A Filip Kotebak,
a víteš svoboda.
A ten pán, co dál,
dějí Honza Simka nějče,
Deniku N, prosím vás.
A tohle byla tisíca epizoda
studio N.
A moc vám děkuju.
Jste údesný, jste údesný.
Už můžete přestat.

Já to děžíš, musím ještě říct,
naslišenou zítra.
Já bych na nějakou jí zlivou poznám,
ale nechám cít pro sebe.
Ne, já nebož zdežovat.
Myslím si, že ten lhle reakce
mluví za všechno klucin.
Kde víte, jak?
Já jsem Honza,
taky jsem Senka,
taky jsem citlivý kluc,
a mimo úklad mě být citlivý na Čísla.
Takže
dneska slavíme faktu tisícovku,
je to tisící díl,
Filipé příšte, než bude říkat
dvou tisící, jak bude dvou tisící.
Takže
u nás, když padne další
tisíc předpatitelu, tak se nosí dord.
Tak jsem myslím, že
dneska se založila dobra
díly studia N.
Takže k tisícovce dord
a já vám řeknu ještě jednočíslo,
jsem na ně fakt citlivý,
tak
zruha za měsíc
tyhle dva pánové budou mít
na svém
bedrech, triku, zádech
prostě 30 milionů
stažení pod kástu
studia N, 30 milionů
stažení. Takže jestli
můžu poprosit ještě jeden potles
Vítka a Filipa
Díku
Já se s tydim
Já vím, jak ten
podkáz vzniká, nebo jak hlavně
začínal vznikat, když Filip
nastoupil do Nka
a myslím, že o to víc je obdivu

odné, že dokáže
ten podkáz
nejposlouchanějším spravelejským podkástem
České republiky a spodně ve spotify
zaleňský rok. Když to srovnám
s tím, jaké možnosti mají jiné firmy
tak opravdu klubou doluje
to strašně odmakaná. Když jste výborný
a já vám moc děkuju a gratuluju,
protože je to obravský úspěch.
Mimo děkujeme, že můžeme být v Nku.
Na děkuju vám,
protože bez vás by to nebylo
ať už nám pomáhate
předpatným nebo tím, že
posloucháte náš podkást
a já vás ještě pozvu, protože
postupně začíjáme přidávat
i nějaké te ty akce
nebo eventy, jak se říká moderně
dva měsíce
to bude pět let, co
oficiálně odstartovalo Nko
je to neuhřitelná doba
pět let
v životě lidském, je to opravdu pět let
a
jako barva vlasu
a tak to mohl odpovídá.
Každopádně, 30.1.
bude celodíní konference N
naši první velká celodíní konference
mene se jsme připraveni otazník
bude tam i moderátoři
a
chceme to upgradeovat trošku
takže tam budou i moderátoři
a
bude tam desítka úplně skvelých hostí
fakt přijít té
lidsky jsou na go-outu, když tak
a potom bude o Slava
těch pěti let
přijít mét tři knihy

o mluvám se nezvádný jsme dvě další
aby to bylo stilvý
a byl výborný
takže přijít té
bude to tady v unpromu
jako hned v týverlejší ulici
je tam velká halá
a bude to skvělý, jak se musí to užít
tam se vstupní neplatí
a tak
kluci neštěnou díky
byl to skvělý večer
naučte se doma pěstovat microgreens
nebo si poslechněte inspirativní rozhovory
vedene dvTv
9. září
Ekofestivalu
stup je zdarma
program na eon.czka.cz
Lomeno Ekofestival
občanské společnosti Birgrfest
vstup je zdarma
více na dvv dazfest25.cz